

Je po dešti. Vítr rozehnal ocelově šedé mraky, aby uvolnil místo modré obloze, na které žluťoučké sluníčko popásá bílé beránky mraků ozdobené posledními útržky duhy. Sytě zelenou loukou se vine cesta a pokračuje do modravé dálky až k tábořským hradbám z okrového pískovce.

Cesta má cihlovou barvu čerstvého bláta, v prohlubních se třpytí stříbrná zrcadla kaluží. Mezi loužemi kličkuje liška – celá zrzavá, jen náprsenku má bílou a tváře červené námahou. Někam spěchá. Na zádech nese černý pytel, místy poprášený žlutohnědými zrníčky zázvoru. Zvláštní zjev v jihočeské krajině, hotová bílá vrána.

O hodinu později, když už se sluníčko koupe v růžových červáncích a krajina se noří do šedivého šera, běží stejnou cestou ježek. Antracitově černý čumáček, hnědá srst, na zádech černobílé bodliny. Místo červenoučkého jablíčka si nese ocelově lesklou čepel nože. Že by měl černé myšlenky?